

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

VIII. De oratione.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

VIII. DE ORATIONE.

CUM tibi a subditis reverentia exhibetur, custodi cor tuum interius et time, et cum disciplina exterius erubescere. Omnem querelam misericorditer suscipe et salubre consilium fideliter impertire. Ædificationes superfluas non admittas; magis autem persuade ut per Scripturas sanctas virtutesque sacras in cordibus templum sanctæ Trinitati et habitatio construatur.

[Primus lapis splendidi hujus palatii, in quo æternus Deus amantissimæ suæ sponsæ sine fine secundum suam potentem voluptatem et secundum ejus inhiens desiderium blanditias exhibebit, est profundissima humilitas, quæ cum dulci in hac terra pereuntium sufficientia tam optime inclinatur, quod nec appetens superbia, nec pungens inanîs gloria potestatem ejus unquam sic augebit, ut nos in illo ædificemus tamquam terreni domini vel dominæ: quin potius ædificabimus tamquam cœlestes principes in terra. Unde nos in novissimo die apud pauperem Jesum, dominis Apostolis similes, sedebimus. Fratres dilectissimi, volumus ædificare nostram cœlestem domum cum divina lætitia; nostram vero terrenam scholam cum sollicitudine, quia vitæ nostræ spatium nec usque ad crastinum diem certum habemus.]

Oculos aquilæ in mente tua constitue, quibus tibi subjectos piæ et sine malitia intueri, si quem occulte tentatum inveneris, eia, illi cum omni studio et benignitate assiste, sic poteris familiaritatis Dei gratiam obtinere.

His qui portant officia dicam quod in veritate orando intellexi. Homo in fide catholica humiliter orans, et in Deum exulis animæ oculos amotis omnibus defigens, divinus [cum Patre cœlesti] efficitur, et se miserum recognoscit, ac solius Dei gloriam desiderat et requirit. Cum autem piis et justis insistit laboribus, ea charitate qua contemplationi vacaverit, efficitur membrum Christi; quod vero inutiliter et curiose geritur, mortuum in conspectu Domini reputatur. Qui autem [præ Dei amore, non vero humana opinione] indoc-

tos docet, et peccatores convertit ; qui tribulatos consolatur , et desperatos ad spem revocat, hic Sancti Spiritus organum computatur. Beatus homo qui cuncta Deo placita sibi que possibilis ad laudem Dei simplici intentione in charitate perficit : sanctæ Trinitatis gloria perfruitur. Pulvis autem peccatorum *levium*, qui frequenter etiam præter voluntatem affectibus illabatur, igne amoris citius consumitur , cum acies mentis Deum attigerit, cui nullus resistere poterit. Quæ cum sursum scandere cœperit, omnis peccati pulvis decedit, fitque una cum Deo, ut quod ipse vult velit ; et hæc est vera unio : conformitas voluntatum.

[Eia, homo,] stude semper unam tibi horam assumere, qua valeas sine impedimento orare et Deo libere vacare, quia dona, quibus Deus salutare et docere electos suos consuevit, tantæ nobilitatis tantæque subtilitatis sunt, et tam dulciter ac familiariter fluunt, *quod ei cuncta corporata cedunt*, cum amanti animæ Deus dignatur copulari. Ipse namque sic amore ejus vinctus est, ut omnia *carnis suæ* comoda per triginta annos et amplius postponeret, ut ejus osculis et amplexibus frueretur. Si hoc cor tuum tangeret, nequaquam tam inurbanum existeret, quin per triginta annorum spatia unam ei [horæ] morulam indulgeres.

Cum ego miserrima ad orationem accedo, secundum ignobilitatis meæ indigentiam me exorno, induo me pulvere qui sum ; calceo me tempore quod [quotidie] perdidit ; cingo me pœna quam merui ; deinde assumo mantellum pravitatis qua plena sum ; impono capiti meo coronam verecundiæ quam contra Dominum habui. Post hæc assumo [in manu mea veræ] cogitationis speculum ; in quo sim statum perspicio ; in quo, proh dolor ! nihil invenio nisi lamentationes et væ. Hæc indumenta libentius defero quam quælibet terrena ad libitum possidenda ; verumtamen sic mihi sunt molesta cum miserabili impatientia, quod optarem potius inferno vestiri et sine culpa diabolo coronari : O væ nobis ! quam sæpe raptores instabilitatis his indumentis nos spoliant, cum propriam complacentiam persuadent , et cum in peccatis positi excusationes prætendimus, per inanem glo-

riam perducamur, et per elationem degradati vel dejecti nudis efficimur nudiores. O [væ !] quantum coram Deo et omnibus amicis ejus et omni debemus erubescere creatura ; qui si omnem verecundiam cum magno honore cupimus evincere, oportet rursus illis indui vestimentis. Sic ornata quæro Dominum Jesum Christum, nec aliquo modo ipsum velocius invenire queo, licet gravia sint et *corpori* minus apta. Oportet hæc valenter cum forti desiderio et pudore culpabili cum amore ferventi et timore humili omnia aggredi; tunc labes peccati coram oculis Domini evanescit; incipitque in anima relucere et ipsa refluere præ amore. Ibi omnis culpa et miseria animæ dissipatur, docetque [ille] eam suam voluntatem, et [ipsa] prægustat ejus dulcedinis suavitatem. In salutatione divinitatis virtus sanctæ Trinitatis corpus et animam penetrat, qua veram sapientiam triscipit et reportat; et sic contacta et amplexata infirmatur; incipitque sugere ut ille langueat et deficiat præ amore; sed ille modum imponit et temperat quem ille scit, et ista ignorat. Quærit ergo fidelitatis vicem rependere, ipseque ejus cognitionem augere. Deinde læta in carne amore affligitur; sed ille in ejus anima firmat et stabilit sua dona [cum sancto affectu]. Tunc si carnalem concupiscentiam et omnem terrenam voluptatem abdicaverit, perfecti amoris gratiam et Dei gloriam in omnibus promovebit.

Duo sunt tibi potissimum cavenda, de quibus boni nil provenit: scilicet, ut bene quis operetur ut dignitatem aliquam assequatur. Qui cum quod concupierat apprehenderit, sic in virtute deficit, ut ab eo contristentur hi qui eum desiderabiliter elegerunt; unde plerumque talis deponitur ab honore incipitque simulata virtus fallaciter apparere. Secundum est si homo rite promotus, a virtute mutatus in ea tentatione nititur permanere; [quod est signum multorum defectuum.] Qui licet forsitan condigne stet, humiliari tamen debet et cavere ne cadat.

Hunc libellum legat post mortem meam qui desiderat mecum loqui, sed non potest.